

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατρισχελοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐπίσημα . . . δρ. 8,—

Ἐπίσημα φρ. χρ. 10,—

Ἐξήμησος . . . » 4,50

Ἐξήμησος » » 5,50

Τριμήνησος . . . » 2,50

Τριμήνησος » » 3,—

Αἱ ἀνδρομαὶ δεχονται τὴν 1ην ἐκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδραίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β' — Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαρτίου 1906

Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 16

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ὁ καταδρομεὺς, διότι αὐτὸς ἦτο, δὲν ἤδυνήθη νὰ κρούσῃ τὴν ἐκπληξίν του.

— Ἀ! μὲ γνωρίζεις λοιπόν, μικρὲ; Καὶ ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις; Λέγε, ν ἀκούσωμε;

— Ἀπὸ ποῦ σὰς γνωρίζω; Μὰ, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ σὰς συνηντήσαμεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ σὰς ἐπεριποιήθη τὴν πληγὴν σας ὁ καιμένος ὁ πατέρας μου. Μήπως τὸ ἐλησημονήσατε; Εἶχατε ὑποσχεθῆ μάστιγα στὸν μπαμπά νὰ μὲ κάμετε καλὸν ναύτην.

Ἐνῶ ὁ Σουρκοῦφ, συλλέγων τὰς ἀναμνήσεις του, ἐχαμογελοῦσε μὲ τρυφερότητα, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ἰάκωβος διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λόγια τοῦ Οὐίλ.

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Τερνάν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιβάτης τῆς Βρεϊάνης, καὶ σὰς ἰάτρευσε πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν. Κατόπιν τὸν συνέλαβαν οἱ Ἄγγλοι... Διὰ τὴν χήραν του καὶ τὰ παιδιά του μοῦ εἶχατε δώσει τὴν ἐντολήν νὰ φροντίσω.

— Ναί, ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, Κλαβαγιάν, καὶ εἶμαι κατευχαριστήμενος, διότι ἐπετύγατε εἰς τὰ διαθήματα σας. Πῶς τὴν ἀφήσατε, τὴν καιμένην τὴν κυρίαν Τερνάν; Εἶχε καὶ ἓνα ἄλλο παιδάκι, ἂν δὲν σφάλλω, μίαν εὐμορφη κόρην... Τί ἀπέγινε καὶ αὐτή;

— Εἶνε μὲ τὴν μητέρα της, εἰς τὴν Οὐτακαμδὴν, εἰς τὰ Νιελγέρρια, καὶ φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ τὸσον ὠραία ὅσον ἡ μητέρα της. Ἐδῶσα τὸν λόγον μου νὰ τὴν πάρῃ γυναϊκά μου ἅμα μεγαλώσῃ, ἂν ὁ Θεὸς μὲ διατηρήσῃ εἰς τὴν ζωὴν.

Ἐφρούκωσεν ἡ καρδοῦλα τοῦ Οὐίλ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς μητέρας του καὶ τῆς ἀδελφῆς του ἀνεβίβασαν δάκρυα εἰς τὰ μάτια του.

Ὁ καταδρομεὺς ἐφάνη ὅτι συνει-

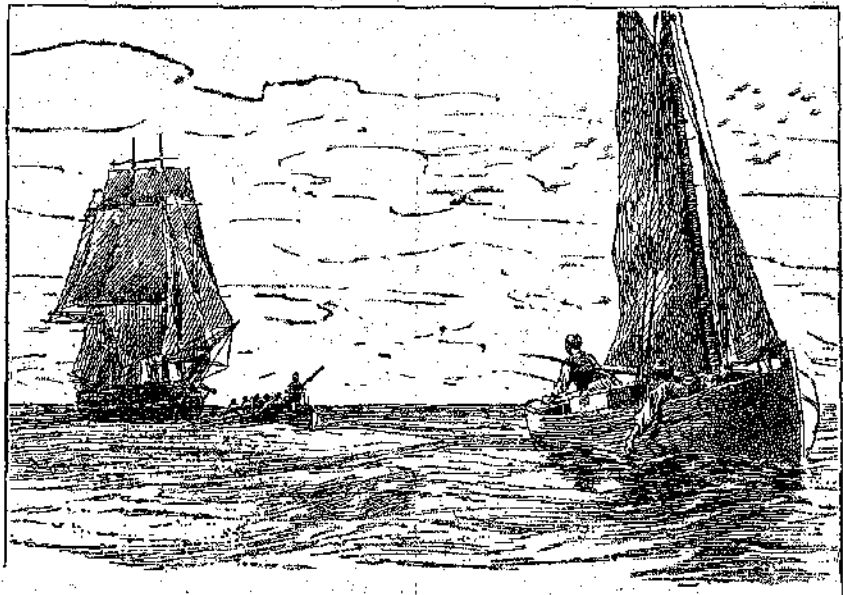
νήθη ἀπὸ τὸ δαίγμα ἐκεῖνο τῆς στοργῆς. Ἔθεσε φιλικὰ τὸ χέρι του εἰς τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ εἶπε μὲ γλυκὺν τόνον:

— Καλὰ, παιδί μου. Βλέπω ὅτι ἔχεις καλὴν καρδιά. Ἀγαπᾷς τὴν οἰκογένειάν σου. Μάθε ὅμως τοῦτο· δὲν κλαίνα εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας. Ὁ θαλασσιγὸς ἔχει πολὺ ἀργασμένο τὸ περὶ εἰς τὰ μάγουλά του, ὥστε νὰ τὸ βρέχῃ μὲ ἄλλο πρᾶγμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀλμυρὸν νερὸ. Προσπάθησε νὰ γίνῃς γρήγορα ἄνδρας, διὰ

σας, καθὼς καὶ τοὺς δύο ναῦτας ποῦ μᾶς ἐφέρατε.

Ἀνεχώρησαν τότε ὁ Κλαβαγιάν καὶ ὁ Γουλιέλμος, ὁ δὲ Σουρκοῦφ ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ θρανίον του ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, διὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν χειρισμῶν.

— Θὰ προγευματίσῃς μαζί μου, μικροῦλη, εἶπε τότε ὁ μαρκήσιος. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχομεν ἐδῶ θέσιν παρὰ ὡς ἐπίδαται. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ φθάσωμεν εἰς γαλλικὴν γῆν, καὶ ἐκεῖ θὰ

«Μία βάρκα μὲ ὀκτώ κουπιά...» (Σελ. 114, στ. γ')

νὰ πᾶς νὰ ἐλευθερώσῃς τὴν μητέρα σου.

— Ναί, κυβερνήτά μου, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ, ἐνῶ ἐσκουπίζε τὰ βλέφαρά του μὲ τὸ χέρι του ἀνάστροφα κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς του.

— Κλαβαγιάν, ἐπρόσθεσεν ὁ Σουρκοῦφ, ἀφοῦ ἐπανήλθετε πάλιν μαζί μας, σκοπεῦ νὰ σὰς ἀναβῆσω τὴν πλοιορχίαν τῆς Ἐλευθερίας, ἅμα φθάσωμεν εἰς τὴν Νῆσον τῆς Ἐνώσεως. Κρατεῖτε τότε αὐτὸ τὸ μουστάνι εἰς τὸ πλήρωμά

ἀναλάβῃς ὑπηρεσίαν μὲ τὰ ὄπλα σου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Οὐσταρτζὺ καὶ ἐγώ, καθὼς καὶ ὁ Ἐβέλ, ἅμα σηκωθῆ, θὰ σοῦ ἐξακολουθήσωμεν τὰ μαθήματα. Θὰ σαρφαλιώνῃς εἰς τὰ ἔσρατια, ὅταν σοῦ ἀρέσῃ, καὶ θ' ἀποτελειώσῃς τὴν μάθηταίαν σου, ποῦ ἤρχισες τὸσον βασανιστικά μέσα στὴν βάρκα...

Ὁ Οὐίλ κατέβη πάλιν εἰς τὸ πυροβολεῖον, διὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν Ἐβέλ. Ἦν εὐρήκε πολὺ ἀδυνατισμένον. Ἐδῶ-

χώς ή έγκεφαλκή συμφόρησις, τήν όποιαν έπαθεν από τόν καυστικόν ήλιον, είχαν άποσοδήσει. Ο Έβελ είχαν ανακτήση τās αισθήσεις του, έπονοσαν άκόμη πολύ ή κεφαλή του, αλλά είχαν άρχισή πάλιν να ήμισή.

Ηθελήσεν να διηγηθή εις τόν μικρόν τάς περιπετείας τής διασώσεώς των. Αλλά ό Ιάκωβος Κλαβαγιάν τόν ήμπόδισε και τόν υπεγράωσε να τηρήση αυστηρώς τά προφυλακτικά μέτρα, τα όποια επιβάλλει ή παύρα εις εκείνην τήν επικίνδυνον ζώνην. Η άπόλυτος άνάπαυσις ήμπορούσε μόνην να εξασφαλή τήν ταχεΐαν και πλήρη ανάρρωσιν του άρρώστου.

Αλλ' άν ήτο διά τόν Έβελ άπαραίτητος ή σιωπή, δεν ήτο όμως και διά τόν σύντροφόν του. Ο Βάσκος εύρήκεν εύκαιρίαν να ξεσκουριάσει τήν γλώσσαν του και να διηγηθή εις τόν Γουλιέλμον, με μεγάλην πολυτέλειαν λεπτομερειών, τó θαύμα που τού είχε σώσει από τόν θάνατον. Και ή αφήγησις του έγινε με τήν φαιδράν εκείνην πολυλογίαν, τήν όποιαν ποτέ δεν χάνει ό μεσημέρινός ναυτικός.

— *Κρίκ!* ειπε διά τ' άρχισή, κατά τó υποχρεωτικόν έθιμον των ναυτών.

Κράκ! απήντησεν ό μικρός, ό όποιος έπρόσχε να μην παραβή αυτόν τόν κανόνα, του όποιου ή άθέτησις θεωρεΐται σοβαρώτατον σφάλμα διά τόν μαθητευόμενον ναύτην.

— *Λοιπόν, πιτσούνι μου, ειπεν ό Ούσταριτζ, μάθε πώς ήμαστε πολύ βαθιά, και μάλιστα εγώ που σās κουβεντιάζω, ήμουν καταβεσμένος στα τρισάθα του Άδου, όταν...*

— *Πιαρίλιε, διεκόφην άφελώς ό Γουλιέλμος, μήπως εισαι γεννημένος εις τήν Μασσαλίαν;*

Ο αγυός του μπαμπά του, ό Βάσκος μας, εντάχθη εις επάνα με αυτήν τήν προσβλητικήν ύπόθεσιν.

— *Γεννημένος στη Μασσαλία, εγώ; εγώ Μοκός, μικρούλη μου; Και γιατί μ' έρωτάς;*

— *Διότι, εις τήν Βρετάνην μέσα, άμα κανένας επιβάτης έλεγε καμμίαν ιστορίαν άπίστευτην, ό πατέρας μου έλεγε: «Είνε από τήν Μασσαλίαν, αυτός!»*

Ο Πιαρίλιος Ούσταριτζ ήτο γνήσιος Βάσκος. Γέωσεν λοιπόν τούς άμους:

— *Ο πατέρας σου ήτανε Βρετόνος, σαν αυτόν τον λουκανιά, τόν Έβελ, μικρό μου' αυτό φαίνεται άμέσως, και μ' όλο τó σέβας που πρέπει στους νεκρούς, θά κάμης καλά να μην τού μοιάσης' διότι άν τού μοιάσης, ήμπορεί ίσως να γίνης μεγάλος γιατρός, αλλά δεν θά γίνης παρά χαμένος ναυτικός.*

Ο Γουλιέλμος περιωρίσθη με αυτά και δεν έτόλμησε πλέον να διακόψη τόν Βάσκον.

Αυτός όμως δεν ήμπορούσε να χωρέσει τήν πειρακτικήν ύπόθεσιν του άκρατόυ του. Ηθελήσεν να τήν εξασφαλή εν τώ άμα, και εξηκολούθησε με κομπώδη έμφασιν:

— *Μάθε, άγόρι μου, ότι ονομάζομαι Πέτρος Ούσταριτζ, ό λεγόμενος Πιαρίλιος, χάριν συντομίας, γέννημα τών Πυρηναίων, από τήν επαρχίαν τής Γασκωνίας, ότι είμαι Βάσκος και ειχα τήν τιμήν να ήκηρητώ ως μούστρεν και ναύτης μάστιχα, υπό τόν Ναύαρχον Σουφρέν, ότι μ' έπιασαν αιχμάλωτον οι Άγγλοι και μ' εκράτησαν εις τās Ινδίας, όπου, μην έχοντας άλλο καλλίτερο να κάμω, εδοκίμασα να καλλιεργήσω καφέ, δεν μου επέτυχεν όμως ή επιχείρησις. Και δι' αυτόν τόν λόγον, όπως ό φίλος Έβελ, άπεφάσισα να ακολουθήσω τόν μαρκήσιον, τήν ημέραν που μās έπρότεινε να φύγωμε μαζί του. Τώρα τά έμαθες όλα, και κολακεύομαι να πιστεύω πώς δεν θά ξανακάμης τήν άνοησίαν να με θάρρης από άλλον τόπον, και όχι από τόν τόπο μου. Θα σε κάμω να καταλάβης, άλλως τε, δλην τήν διαφοράν που ύπάρχει από τόν Βάσκον εις τόν Μαρσελλιέζον...*

Ο Ουίλ ήκουσε και παρεδέχθη εύπειθώς αυτό τó μάθημα τής εθιολογίας.

— *Αλλά, εξηκολούθησεν ό Βάσκος, περιμένεις από έμέ να σου ειπώ πώς έσωθήκαμεν. Δεν μου είναι εύχάριστον πράγμα αυτό, αφού μάλιστα εσύ γνωρίζεις όλα κ' εγώ, διότι συ τελευταίος έπεσες χάρμα μέσα στην βάρκα.*

— *Έίχαμε λοιπόν στραφή όλοι μας χάρμα, και μās εφλόγιζεν ό ήλιος, και σιγά-σιγά έτραβούσαμε για τόν άλλον κόσμο, όταν εξαφνα κάτι τι, σαν δυνατό τσίμπημα, μ' ενίναξε. Και, να πάρ' ή όργή, ό πόνος ήτανε τόσο δυνατός, που μ' εξύπνησε.*

— *Σηκώνομαι, και τί να δω; Σύννεφο τά όρνια του πελάγου; άνοιξαν τά μεγάλα τούς σφερα, να πετάξουν από τήν βάρκα. Ήσαν τόσα, που θά μās έτρωγαν και τούς τέσσαρες, 'ς ένα τέταρτο τής ώρας, άν ήμαστε νεκροί. Μόνον, που δεν ήμαστε. Με τήν κίνησιν που έκανα, όλα εκείνα τά βρωμο-όρνια επέταξαν με άγριοφωνάρες, και τότε είδα πώς έτρεχε από τó άριστερό μου πόδι αίμα. Κ' ήταν ή καλή μου τύχη, που ήρθε εκείνο τó παληό-όρνιο και μ' άρπαξε από τήν έκεί, άντι να μού χύση κανένα μάτι, όπως ήμπορούσε και να μου τó χύση με μιá μυτιά. Και ήτανε, αλήθεια, γερή ή μύτη του, αφού μου έκοψε κρέας ίσα με ένα καρύδι.*

— *Είνε αλήθεια πώς δεν ήμουν κ' εγώ πολύ γερός. Και όμως, τά εκατάφερα να σταθώ όρθός, και τότε, αυτό που είδα μου έδωκε πιá δλην μου τήν δύναμιν πίσω.*

— *Σ' ένα τέταρτο του μιλίου από τήν βάρκα μας, ένα μεγάλο καράβι έπλησίαζε σιγά-σιγά, και άκόμη κοντήτερα, μιá βάρκα με όκτώ κουτιά έπροχωρούσε προς τó μέρος μας.*

— *Δεν έπρόφθασα να συλλογισθώ, μά, κ' άν έπρόφθαινα, δεν θά ήμπορούσα, τóσον εύρύριζε τó κεφάλι μου από τήν Ζάλη. Σχεδόν εκείνην τήν στιγμήν, μās έπεσε δίπλα ή ξένη βάρκα. Δυό ναύτες επήδησαν μέσα στη δική μας, και ό ένας από αυτούς άρχισε να μ' έρωτά.*

— *Φαίνεται όμως πώς ειχε παραλάβη ή γλώσσά μου, διότι δεν ήμπορούσα ούτε λέξει ν' άρθρώσω. Έμοούγγρισα βουβά, και ό ναύτης που μ' έρωτούσε ειπε τού άλλουνού με καθαρώτατα γαλλικά:*

— *Ο κατομοίρης αυτός μου φαίνεται πολύ άρρωστος. Είνε ήλίθιος χωρίς άλλο.*

— *Μπα! άπεκρίθη ό σύντροφός του, ό ήλιος ίσως τόν έβάρεσε στην κολοκύθα του. Τό είδαμε αυτό, και στο καράβι μας άκόμα.*

— *Ηλθε τότε κοντά μου, μου έκαμε νοήματα, και, επειδή οι βάρκες μας ήσαν δίπλα-δίπλα, μ' έβοήθησε να περάσω από τήν δική μας στην δική των.*

— *Δυό άλλοι ήλθαν να τούς βοηθήσουν και, έναν-έναν τότε, σās έδγαλαν όλους από εκεί. Εμένα πρώτον, πιτσούνι μου, και σās έμπαρκάρισαν μέσα στην βάρκα του μεγάλου καραβιού. Αμα ήλθεν ή σειρά του κ. Κλαβαγιάν, ένας από τούς ανθρώπους εκείνους, ό πιό γέρος, αφού τόν εκύτταξε, έβαλε τας φωνές:*

— *Παναγιά μου Δέσποινα! μαρή, εινε ό ύπαρχος αυτός πόσ βρήκαμε εδώ!*
«Αμα όλοι έπεράσαμε μέσα στην ξένη βάρκα, αυτή έβαλε πλώρη κατά τó καράβι, που όλο κ' έζύγανε. Κ' έτράβηξε ρυμούλκιο τήν δική μας.

— *Είς αυτό τó διάστημα, ό τιμονιέρης τής βάρκας, εξεβούλωσε ένα φλασκί και μου τó έπασσάρισε, γελώντας καλόκαρδα:*

— *Πάρε, ναύτη μου, ρούφα και έσπλυνε τó στόμα σου. Καλό θά σου κάνην.*

— *Είχε δικη. Νομίζω πώς εκείνην τήν στιγμήν ήσαν δυό ημερώνικτα που δεν είχαμε πιη σταλιά νερό. Και ήτανε καλό γαλλικό κρασί, αυτό που ειχε τó φλασκί του διόπου μας. Ήπια δυό γουλιές, αλλά τήν έδγαλα άμέσως. Αυτίς μου έλυσαν τήν γλώσσα.*

— *Εκείνοι άπόρησαν πολύ περισσότερον από έμένα, που με είδαν να μιλά.*

— *Α! μά δεν εισαι λοιπόν ήλίθιος πιá; μου εφώνασεν ό πρώτος που είχα ιδή.*

— *Ηλίθιος! εσύ ίσως εισαι παραπάνω από έμένα, ναύτη μου!*

— *Δεν του έκακοφάγη. Έδρασκελίσε τόν μπάγχο κ' ήλθε να καθήση δίπλα μου.*

— *Τότε, άρχισε να μ' εξευάζη, να μ' έρωτά ποίος εισθε έσεις οι άλλοι, από που έρχόμαστε. Και άμα του ειπα πώς τó έσκάσαμε από τούς Έγγλέζους μ' αυτήν τήν καλήθάρκα, δεν ήθελε να τó πιστήση. Καλά που εύρέθηκε ό γέρος, που ειχε γνωρίση τόν κ. Ιάκωβον, και μου έδωσε δικη. Έπειτα, είχαμε φθάση εις τó καράβι.*

(Έπαται συνέχεια) **ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Αγαπητοί μου,
 Ν σέχει με δσα σās έλεγα προχθές, και ως εν παρεθέσει, θά σās διηγηθώ σήμερα τά κατά τόν πρώτον Διαγωνισμόν τής «Διαπλάσεως», εις τόν όποιον είχα λάβη μέρος κ' εγώ. Είνε μία από τās άναμνήσεις, τās έντυπώσεις, τās απογοητεύσεις, τās ψυχρολουσίας άν θελέτε, τής παιδικής μου ηλικίας, ός ή πλέον ζωηρά και άληθιμόνητος. Άκούσατε.

Ήτο τó σωτήριον έτος 1881. Ο ύποφαινόμενος φίλος σας ειχεν ηλικίαν δεκατεσσάρων ετών, ή δέ φιλιότη του Διάπλασις μόνον τριών, και μόλις τότε ήρχιζε τās περιήρητος καινοτομίας τής Μεταξού αυτόν ήτο και Διαγωνισμός προς σύνθεσιν διηγήματος επί τή βάσει μās μεγάλης εικόνας. Έπρονκηρύχθη εις τó φύλλον του Ίουλιού του δου τόμου, σελίς 93. «Αν έχετε τήν περίεργειαν, είμπορείτε να ιδήτε εκεί τήν εικόνα, — έκφραστικήν άλλ' όχι πολύ τεχνικήν, όπως αυτά που δημοσιεύονται τώρα, — και τήν προκήρυξιν, ώραισιότατην, ίσως ώραιότεραν από αυτές που δημοσιεύονται τώρα. Μās έλεγεν ότι ή εικόν δεν ειχε — ή καιμένη — διήγημα, και ότι τó διήγημα έπρεπε να τó γράψωμεν ήμεΐς. Οτι δεν έπρεπε να έχη περισσότερας από 800 λέξεις, και ότι οι μικροί συγγραφείς δεν έπρεπε να υπερβαίνουν τó 15ον έτος τής ηλικίας των. Μās έλεγεν άκόμη πολλά ένθουσιώδη και προτρεπτικά, μεταξύ των άλλων και τά εξής:

«Οι Διαγωνισμοί ωφελούν πολύ, πάρα πολύ... Διά των διαγωνισμών ύποκινείται ή άμλλα. Οι διαγωνιζόμενοι φιλοτιμούνται ποίος να φανή καλλίτερος... Ποία ήθικη άνταμοιδή να βραβευθή τις εις ένα Διαγωνισμόν! Αλλά διά τó κατορθώση τούτο, νομίζετε ότι άρκει να τó θελήση μόνον; Πρέπει, έκτός των χαρισμάτων του πνεύματος, να έχη και φιλοπονίαν μεγάλην, και θέλησιν σταθεράν, ώστε να εργασθή και να παραγάγη τοιούτον έργον, τó όποιον να είναι αξιον βραβείου. Ίδού λοιπόν ότι αναπτύσσεται και ή άγάπη προς τήν εργασίαν, και ή έπιμονή, πράγματα χρησιμα εις τόν βίον.

«...Τί δεν κατορθώνει τις με τήν έπιμονήν του, όταν μετ' αυτής έχη και ευφροΐαν, όπως πάντες βεβαίως οι μικροί μου φίλοι!»
 Και ήρχετο άμέσως ό φλογερός αυτός επίλογος:

«Θά εινε ίσως τó πρώτον διανοητικόν έργον τó όποιον συνθέσετε μόνος σας, τó όποιον παράγεται από τόν έγκέφαλόν σας, μικροί μου φίλοι' αλλά τις οιδεπόσοι εξ' ύμών, καμμίαν ημέραν, μετά πολλά έτη, άνδρες πλέον τότε και μεγάλοι συγγραφείς τής Ελλάδος... θά ναυαμνήσκασθε ότι τó πρώτον σας έργον υπήρξεν ή σύνθεσις διηγήματος εις Διαγωνισμόν τής φίλης σας Διαπλάσεως».

Είνε αδύνατον να σās παραστήσω τήν έντυπωσιν που μου έκαμαν αυτά τά λόγια! Ίσα ίσα που από τότε τó όνειρόν μου ήτο να γίνω συγγραφέας, και μάλιστα, επειδή είχα ήδη κάμη μερικās αποπειράς, εφανταζόμην ότι είγνα κιάλας. Ο πρωτοφανής Διαγωνισμός τής Διαπλάσεως μου ήλθε σα να τόν είχα παραγγελιά. Τί ώραιότερα εύκαιρία διά να έμφανισθώ, να βραβευθώ, να δημοσιευθώ ή εικών μου, να δοξασθώ!...

Η σύνθεσις ενός διηγήματος, και μάλιστα παιδικού, μου εφαινετο παιχνιδάκι. Ποίος θά ήμπορούσε να συναγωνισθώ με ένα... συγγραφέα σαν έμέ! Και χωρίς να συλλογισθώ τίποτε άλλο, όχι πλέον με τήν έλπίδα, αλλά με τήν βεβαιότητα ότι τó βραβεΐον θά ήτο ιδιόν μου, επήρα χαρτί και πένα και έγραφα... αυθημερόν.

Τί έγραφα; Ίσως εινε περιττόν να σās τó πώ. Ένα γελοΐον, άνούσιον, σχολαστικόν και δοκησιόφορον διήγημα, εις τó όποιον, ένθουμούμαι, είχα παρεβάλλει κρι δλοκλήρον μάθημα Φυσικής, — δεν μου εφθανε, βλέπετε, ή μιá. Η χαρά μου ήτο άπερίγραπτος. Μου εφαινετο ότι τó έργον μου ειχεν υπερβή κάθε άλλον έπιτυχίας, ότι ήτο σωστόν αριστοΰργημα. Τύφλα νάχουν, έλεγα, όλοι οι συνεργάται τής Διαπλάσεως, εμπρός εις έμέ! Και με πρώτον ταχυδρομείον τó έστειλα, και έπρίμενα άνοτηρόμως. Έν τώ μεταξύ είχα φροντίση να φωτογραφηθώ, διά να μη βραδύνη και ή δημοσίευσις τής εικόνας μου, και εγυμναζόμην εις τήν πόξαν που θά είχα μετ' άλλον ως συγγραφέας... δαφνοστεφής. Ο καιρός έπέρνουσε... ή άνοτημότησία μου έμεγάλωνε... Τέλος πάντων! Είς τó φύλλον του Σεπτεμβρίου,

ιδού και τάποτελέσματα του Διαγωνισμού. Αλλά τί βλέπω; Ω, φρικη! ώ, συμφορά! ώ, άδικία!...

«Εκ των λαδόντων μέρος εις τόν Διαγωνισμόν τόν προταθέντα κτλ. κτλ. εκρίθησαν άξιοι: Του Βραβείου: Σανθίση Ι. Καλοστίτη, 9 ετών, Περραιώς, ής και δημοσιεύομεν κατατώρω τó διήγημα, έπιφουλασσόμενοι να δημοσιεύομεν και τήν εικόνά της, όταν κτλ. Του πρώτου Έπαίνου: Σοφία Α. Κρασόσα, 10 ετών, Αθηνών. Του δευτέρου Έπαίνου: Μιχαήλ Σεϊσουρήθη, 8 ετών, Αθηνών. Εύφημου Μνησίας: Πρώτα τέσσαρες άλλοι, 10 έως 12 ετών, και πέμπτος... ό κύριος Γρηγόριος Δ. Ξενόπουλος, ετών 14, Ζακύνθου!!!»

Με φθόνον, με πίκραν, με πείσμα, με θυμόν, διαβάζω τά βραβευμένον διήγημα τής έννεαετούς αυτής Σανθίσηης. Πη! τί άηδία που ήταν! Δεν είχαν ούτε 250 λέξεις, ενώ εγώ είχα φθάση τās 800. Και ούτε μάθημα Φυσικής, ούτε εικόνας, ούτε τίποτα. Απλούστατα έλεγε διά δυό παιδάκια που επήγαν εις τήν άκρογιαλία και έπαιζαν. Αμ έτσι τó ήξευρε κ' ή γάτα μου!...

Και όμως! Η κυρία Διαπλάσις εβράβευσε τó διήγημα αυτό τó πιστόν, και τó ιδιόν μου τó σοφόν, τó κατέταξεν εις τά τελευταία. Φουρξίεσαι ή όχι; Παραπονείσαι ή όχι; Απογοητευσαι ή όχι; Παραιτείσαι ή όχι;

Πάει! Από τότε δεν έλαβα μέρος εις διαγωνισμόν διηγήματος τής Διαπλά. Έπρονκηρύσσοντο δυό και τρείς κάθε χρόνον' άλλ' εγώ, όσάκις έβλεπα προκήρυξιν έλεγα: «Μάλιστα, να διαγωνισθώ για να έλθω τελευταίος, και να βραβευθώ πάλι με τά μέσα καμμιά άηδία σαν κ' εκείνη».

Έπέρασαν λίγα χρόνια, έμεγάλωσα, «έβαλα μυαλό» και μιαν ημέραν, κατά τύχην, φυλλομετρών παλαιούς τόμους τής Διαπλάσεως, έξαναδιάβασα τó διήγημα τής Καλοστίτη. Αυτό μ' έκαμε να ένθυμηθώ τó ιδιόν μου, να τó συγκρίνω και... να γελάσω εις βάρος μου. Τί εδημορφο που ήτο αυτό σχετικώς με τó άλλο! Πόσον καλά έκαμε να τó βραβεύση ή Διαπλάσις, και πόσην επείκειαν έδειξε με τήν ιδιότη μου σάγλαν, ώστε να τήν κρίνη άξίαν και Ευφώμου Μνησίας!...

Κ' εκύτταξα τήν κορδωμένην φωτογραφίαν που είχα έτοιμάση τότε, βεβαίως εκ των προτέρων διά τó βραβεΐον. Κ' έγέλασα άκόμη πιό πολύ, και είπα προς τόν έαυτόν μου, «Α, τί καμνικός που εισαι με τóσον εγωΐσμόν!...»

Δεν εινε μύθος αυτό που σās διηγθήην. Έν τούτοις έχει έπιμόθειον. Πιστεύω, ότι είμπορείτε να τó εύρετε μόνος σας.

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' Η ΓΑΛΑΤΑΔΑΙΝΑ

Δέκα χρόνια τώρα, ή κυρά Λενιώ Ζεστάκη έκαμνε την γαλατάδαινα. Ήτανε χήρα, ή κακομοίρα, και έμα πέθανε ο άνδρας της, ο κύρ Ζεστάκης ο γαλατάς, έμεινε ή καϊμένη στους πέντε δρόμους. Δηλαδή όχι στους πέντε, αλλά εις ένα δρόμον αρκετά περαστικόν της Πλάκας, κοντά εις την Παλαιάν Αγοράν. Εκεί, κάτω από μίαν καμάραν, ειχε στήση το γαλατάδικό της, με τα σύνεργα που της ειχεν αφήσει κληρονομίαν ο κύρ Ζεστάκης: μιά φουδο, δυδ τετζερέδες, μιά κατσαρόλα, τρεις τεγκεδες, πέντε μπρίκια, δέκα κεσέδες, οκτώ φλυτζάνια

«Η κυρά Λενιώ Ζεστάκη ειχε γαλατάδικον...» (Σελ 116, στ. α')

μεγάλα, όπου έδαζε καφές με γάλα, και μερικά μαχαροπήρουνα και κουτάλια. Εκεί έβραζε κ' έπωλούσε γάλα εις τους εργατικούς, που επήγαιναν πρωί-πρωί εις την εργασίαν των, και ήθελαν να πιουν κάτι τι να ζεσταθούν. Άμα ήτανε Σαρακοστή, έβραζε και έλληνικό τσάι, δηλαδή φασκομηλιά, — μιά πεντάρα το φλυτζάνι. Το γάλα ειχε δέκα λεπτά ο κεσές, και ο καφές με γάλα δεκαπέντε. Καμμιά φορά το γάλα της κυρά-Λενιώς ήτανε παραπολύ νερούλο, αλλά δεν έφταιγε αυτή ή κακομοίρα... Έτσι το αγοράζε και αυτή, από τους μεγάλους γαλατάδες. Ήτανε όμως πάντα ζεστό. — Πιέ το, παιδί μου, να ζεστακοπηθής, και σοβ βάζω και λιγάκι άκμα! έλεγεν, άμα της έκαμνε παραπόνα κανέναν πελάτη. Ειχε πολύ καλή καρδιά και πολύ ευγενικούς τρόπους ή κυρά-Λενιώ. Και δι' αυτό, κάθε πρωί, ειχε αρκετόν κόσμον εις το μαγαζάκι της, κ' έμάζευε αρκετάς δεκάρες και πεντάρες.

Ένα πρωί λοιπόν, ή γαλατάδαινα, με τα άσπρα της μαλλιά καλοκτενισμένα και δεμένα μ' ένα άσπρο φακιολάκι, με το στρογγυλό άνοιχτόκαρδο πρόσωπό της, με το σαλάμι της και με την μαβιά ποδιά της, ειχε βάλη σε τάξιν το μαγαζάκι της και έσκυβε ν' ανάψη την φουδο της, όταν εξαφνα ένα μιάου την έκαμε να γυρίση, — και τί να δη πίσω από την πορτάρα... τί νομίζετε;

— Ένα γατάκι!... Ένα νοστιμούλικο γατάκι, μαύρο και μουλιασμένο, μούσκαμμα! Μπα, το τσαμένο! Έβρεχε δλη νόχτα, κ' έγινε παππί!... Έξεπόρτισες λοιπόν κ' έχάθηκες στους δρόμους, ψιφινάκι μου;

Αυτά και άλλα χαϊδευτικά λογάκια, από εκείνα που ξεύρουν οι καλές γρηούλες, έλεγεν ή καϊμένη ή κυρά-Λενιώ στον Μελάνη μας. Ο Μελάνης άνησούχησε λιγάκι, όταν άκουσε που τον ειπαν πως έγινε παππί. Αυτός δεν εστάθηκε να τον κάνουνε λαγό, και τώρα ήτανε της τύχης του να γίνη παππί, και να τον κάνουνε ίσως με μπάμες;... Ά! όχι τέτοιο πράγμα! Η άνησυχία του όμως έσδυσε άμέσως.

— Έλα δώ, μικρούλη μου, έλεγεν ή καλή γρηούλα, να καθήσης μαζί μου, να ζεσταθής, να σοβ δίνω γαλατάκι και ψωμάκι, να σε κρατήσω στην καμαρούλά μου, να μου κάνης συντροφιά, να σ' έχω σαν παιδάκι μου, να μεγαλώσης και να γίνης ώμορφος-ώμορφος γάτος, καλοθρεμμένος, να σε ζηλεύη ή γειτονιά!...

Ο Μελάνης μας επήγε να δωκρύση από την συγκίνησιν του. Τέτοια χάδια ειχε ν' άπολαύση από τον καιρό της κυρίας Ίσμήνης. Η καλή γρηούλα τον έσκουπισε, τον έκαθάρισε από τες λάσπες του δρόμου, τον έστύγνωσε κοντά στην φουδο, και ύστερα τον έτύλιξε με την άκρα του σαλιού της, μέσα στην άγκαλιά της. Έξεστάθηκε, έζωνιάνευσε και έζωήρησε. Επήρε θάρρος, και μαζί με το θάρρος, έκατάλαθεν ότι ή καλίτσα του ήταν άδεια, ύστερα από τόνον κόπον, που επαράδερνε, δλη νόχτα, με την βροχήν, εις τους δρόμους των Αθηνών.

— Μιάου! ειπε πάλιν. (Έπισται συνέχεια)

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Άρου επήρε το άπογευματινό της τσάι, με πολλήν όρεξιν, ή Μις Κόρα ήθέλησεν όλα να τα επισκεφθώ, και τα δύο κορίτσια προθύμως της έκαμαν καθήκοντα όδηγών. Επειδή μάλιστα δεν εύρισκε λέξεις δια να επαινέση το φρέσκο βούτυρο, το όποιον της ειχαν παραθέσει, επήγεν άμέσως να ιδή το γαλακτομείον, όπου ή κυρία Τζάκ Χάρδου ειργάζετο με μίαν υπηρέτριαν. Δεν ήτο εύκολον να διακρίνη κανείς ποία από τας δύο ήτο ή κυρία και ποία ή υπηρέτριά της, και ή Μις Δούγλας έμεινε κατάπληκτος δια την διαφοράν που έβλεπε μεταξύ πενθεράς και νύμφης. Έν τούτοις όμιλήσε και προς αυτήν με πολλήν ευγένειαν. Η κυρία Τζάκ Χάρδου ήτο λιγάκι συνεσταλμένη και στενοχωρημένη, και δεν επήρε θάρρος, παραόταν ή επισκέπτριά της έδειξε πολλήν περιέργειαν να μάθη πως τρέφονται και παχαίνουν τα κοτόπουλα.

— Άχ! τί κρέμα που μένω τόσο μακρού! Θα ήμουν τόνον ευχαριστημένη αν έγινόνουν κ' έγω πελάτης σας, κυρία Χάρδου. Έχω άηδίαση τα κοκκαλιάρικα κοτόπουλα που μου προμηθεύει ή μαγειρίσά μου!

— Θα σας φέρνω έγω κάθε έβδομάδα, ειπεν ή Μάγγη, αν το επιθυμήτε. Θα φεύγω από έδω ένωρίς και θα μένω την νόχτα στο σπίτι μιάς εξαδέλφης της μαμμάς, που έχει μαγαζί εκεί κάτω. Έγω θα τρέφω τα κοτόπουλα και θα φυλάγω όλες μου τες δεκάρες, για να πάω στο όικοτροφεϊόν...

— Πραγματικώς, ειπεν ή Μις Δούγλας με δλην την σοβαρότητά της, πρέπει να μάθη κανείς πολλά πράγματα δια να γίνη συγγραφεύς.

— Θα τα μάθω, απήτησεν ή Μάγγη με ίσην τουλάχιστον σοβαρότητα.

Η Μις Δούγλας έστρεψε προς την μητέρα.

— Πώς συμβαίνει, το κορίτσι σας που είναι τόνον έξυπνο, να μένη χωρίς την εκπαίδευσιν που θέλει και απαιτεί;... Να με συγγορήτε, αν φαίνωμαι άδιάκριτη; αλλά κ' έγω δεν ειζεύρω να σας είπω πόσον μ' ενδιαφέρουν αυτές οι δύο μικρούλες, που είναι τόνον διαφορετικές ή μία από την άλλην!

— Ο σύζυγός μου δεν αγαπά τον πολιτισμόν, και πολύ όλιγότερον την παιδείαν. Η Μάγγη ξέρει να γράψη και να διαβάξη. Ο πατέρας της νομίζει ότι αυτό άρκει δια μίαν γυναίκα.

— Ήθελα πολύ να έδλεπα τον κύριον Χάρδου. Αι ιδέαι μας είναι τόνον έδιαμέτρου αντίθετοι, ώστε ή συζήτησις μαζί του θα είναι διασχεδαστική.

Η κυρία Τζάκ Χάρδου έμειδιάσεν έλαφρώς. Αυτή, απ' εναντίας, δεν αγαπούσε την συζήτησιν.

— Ο αναγκασθήτε τότε να ξαναόθητε μίαν άλλην ήμέραν, δεσποινίς; ο σύζυγός μου και ο υίός μου Τόμ, λείπουν μακρού και δεν θα επιστρέψουν παρά αύριον.

Το ζήτημα δια τα κοτόπουλα και το βούτυρο γρήγορα έκανονίσθη. Με την διαφοράν μόνον ότι ή Μις Δούγλας έζήτησεν από τα δύο κορίτσια να διανυκτερεύουν εις το σπίτι της αντί να πηγαίνουν άλλοθ. Είπεν ότι θα τους έδιδε βιβλία... όλα τα βιβλία της άρεσκείας των.

Η Μάγγη ήνοιξε καλά-καλά τα μάτια της.

— Έχετε τον Ίδανόν; — Μάλιστα! έχω όλα τα έργα του Ουάλτερ Σκωτ.

— Διότι, ξεύρετε, δεσποινίς, το βιβλίό το δικό μου, είναι καταξεσοχισμένο! εύρέθηκα εις την ανάγκην ν' άποτελειώσω μόνη μου την ιστορίαν. Έβαλα τον Ίδανόν και παίρνει την Ρεβέκκαν. Δεν μου λέτε, την παίρνει άληθινά;

Η Μις Δούγλας ήρχισε τα γέλια και ήρνήθη ν' απαντήση. Έπρεπε να έλθη μόνη της ή Μάγγη, και να το ιδή. Τότε, άμέσως κ' όλας, ή μικρούλα ήθέλησε να όρίσουν την ήμέραν δι' αυτήν την μακρονήν έκδρομήν. Εγνώριζε τον δρόμον, διότι πολλάκις έως τότε ειχε μεταβή εις τας Πηγάς του Κολλάρδου μαζί με τον πατέρα της. Η μητέρα της θα της έδιδε τα πρώτα κοτόπουλα! έπειτα, θα τα έτρεφε και θα τα επάχαινε μόνη της! αυτό θα ήτο ή εργασία της, και τα κέρδη θα ήσαν ιδικά της.

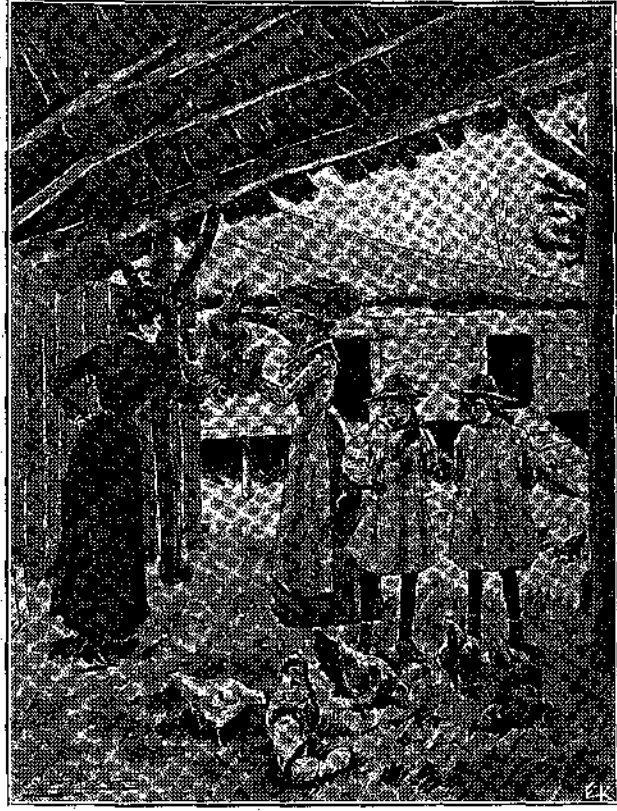
— Μονάχα, άνεστίνασε, που θα χρειασθώ παραπολύς καιρός εις που να κερδίσω όσα χρειάζονται δια να πάω στο όικοτροφεϊόν...

Δεν της ήλθε καν ή ιδέα ότι ίσως θα σύγκατετίθετο να την στείλη ο πατέρας της να σπουδάση.

Το δείπνον επαγώθη με πολλήν φαίδριτητα. Όλα τα εύρισκεν έξοχα ή Μις Δούγλας. Εφάνη τόνον πρόσχαρη και καταδεκτική, ώστε ή Σελήνη, έπειτα από όλίγον, δεν την έφοβείτο πλέον και της έσυχώρησε μάλιστα την άπογευματινήν της έρώτησιν. Η γραία κυρία Χάρδου διεσχεδάζε που την έκαμνε να θυμύη δια τα ταξείδια της, δια τα μικρά της γρόνια. Εις την Αμερικνήν δεν δυσιολόγονται οι άνθρωποι να σας κάμνουν ένα σωρό έρωτήσεις! αυτό κανένα δεν

σκανδαλίζει, και ή Μις Δούγλας πολύ πρόθυμα ικανοποίησε την περιέργειαν της γραιίας κυρίας. Αι δύο μικρούλες ήκουσαν με έρθάνοικτα τ' αυτιά των.

— Δεν έχετε καθόλου βουν άρρωστης! άνέκραξεν ή κυρία Χάρδου, όταν ή Μις Δούγλας άπεμιμήθη τα καμώ-

«Έδειξε περιέργειαν να μάθη πως τρέφονται και παχαίνουν τα κοτόπουλα...» (Σελ. 116, στ. α')

ματά μερικόν από τους κατοίκους των Πηγών, με τόνον κωμικόν ύφος, ώστε έξέσπασε στα γέλια όλον το άκροατήριόν της.

— Και όμως ήμουν. Έκαμα, φαίνεται, κάπως κατάχρησιν με τας βιαίας σωματικές ασκήσεις. Πρέπει να μάθετε ότι ο πατέρας μου, ο όποιος ήτο ίατρός, πεπεισμένος ότι αι γυναίκες είναι αδύνατες και άρρωστιάρες διότι ζούν άνθυγιεινόν βίον, με άνεθρεψε σαν άγόρι. Εφορούσα άγρορίστικα, έως ότου έγινα δέκα έτών, και—μην με μαρτυρήσετε!—πρελαίνωμαι να τα φορώ και τώρα στα κρυφά. Έχω κάμη τόνον γυμναστικήν και ξιφασίαν, έχω τρέξη τόνον πολύ με το όλογο και το ποδήλατο, έχω παίξη τόνον πολύ κριкет, παραπάνω κ' από το τένις, ώστε έχω άνδρικούς μυώνας. Να, δητέ τους...

Η Μις Δούγλας έσηκώθη, έπιασε την πολυθρόναν, όπου ήτο καθισμένη ή κυρία Χάρδου, την άνεσήκωσεν έλαφρά, και την εκράτησεν εις τον άέρα αρκετά δευτερόλεπτα πριν την άκκουμπήση πά-

λιν κάτω, μ' όλα τα ξεφώνητά της καλής γρηούλας.

— Ά! δεν θα μαλλώσω ποτέ μαζί σας, Μις Δούγλας! σας επήρα από φόβο!...

Η Μις Δούγλας έγέλασε. Εις όλα τα μάγικα παιχνίδια της, και εις την άφελειαν άκόμη με την όποίαν έκαμάρωνε δια την καταπληκτικήν δύναμιν των χειρών της, έμεινε πάντοτε άληθινή κόρη με καλήν ανατροφήν, και δεν έφαινετο διόλου ένκεντρική.

— Ω! πως ήθελα να ήμουν κ' έγω δυνατή σαν εσάς! άνέκραξεν ή Μάγγη. Και τα μάτια της έλαμπαν από τον ευγενή πόθον της άμιλλης.

— Δεν είναι δύσκολο πράγμα μου φαίνεται μάλιστα πως αυτόν τον δρόμον επήρα κ' εσύ. Έγω όμως επαράκαμα γυμναστικήν, και τα νεύρα μου έπονεπατάτησαν κ' έζήτησαν να μ' εκδικηθούν. Δι' αυτό ήλθα έδω. Κρι δεν έχω πλέον διαθέσιν να φύγω, εκτός αν πρόκειται να ξανακόμω το ταξείδι της Ευρώπης. Άλλά είμαι τώρα μόνη μου εις τον κόσμον, και, μολονότι περνώ ευχάριστα μόνη και δεν στενοχωρούμαι ποτέ, δεν μ' άρέσει όμως και να ταξιδεύω μόνη...

Πριν αναχωρήση, ή Μις Δούγλας επήρε κατά μέρος την γραίαν κυρίαν Χάρδου.

— Η ιστορία αυτής της μικρούλας που εύρέθη μέσα στο χωράφι με τ' άραποσίτια μου έκίνησε πολύ την περιέργειαν και δεν φεύγει από το

«Την εκράτησεν εις τον άέρα...» (Σελ. 117)

καὶ Βοσκοπούλου τοῦ Πηλίου.— ἡ *Διγλὴ τῆς Ἑλλάδος* μετὰ τὸν *Ποιητὴν τοῦ Παρνασσῶ, Θεὸν τῆς Ἀγάπης, Κροῆλον, Ροδῖαν καὶ Ἑλληνικὸν Γραμματισμὸν*— ἡ *Ἑλληνικὴ Τετάρτη* μετὰ τὴν *Δοκίμοσαν τῶν Σαλόνων, Ἀνυπόκριτον καὶ Ἐσμερῶσαν*— ὁ *Τόπος* μετὰ τὸν *Κωματοφροσύνην τοῦ Ἐξέλιου, Ἐσμερῶσαν, Παιδικὴν Χαράν, Θεὸν τῆς Ἀγάπης καὶ Ναυτοπαῖδα τοῦ Σουκοῦφ*— τὸ *Κουφιοκάρυδο* μετὰ τὸ *Νηραϊδολοιοῦδο*.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Φρά-Διάβολος* (αἱ λύσεις δεκταὶ σ' ἐνέγραφα καθὼς καὶ τὸν φίλον σου αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές) *Φαληγεῖον Φλοισφον* (πολὴ ἐγλίσα μετὰ τὸ τραγικὸν ὄνειρον τοῦ θεοῦ σου) *Παπαροῦσαν τῶν Ἀγρῶν* (μόνον τρία κατώφλωσες γὰν καλύψης; ἂ, σὲ βεβαίω ὅτι ἡ Μαγικὴ Βίβλιν ἔχει πολὺ περισσότερα) *Βυζαντικὸ Ἀγθόνι* (φράγον δὲν ὑπῆργεν ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς σου αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές) *Πτερωτὸν Ὀνειρον* (λάβε καὶ τὰς ἰδικὰς μου εὐχὰς διὰ τὰ γενεθλικά σου ἡ ἐπιστολὴ σου ὠραιότατ' τετράδιόν σου ἐλήφθῃ) *Ἄσρη* (ἡ ἱστορία τοῦ παπαγάλου γνωστὴ κάποτε, νομίζω, τὴν ἐδημοσίωσας κ' ἐγὼ) *Σκηπῶνα* τῶν *Ἀφρικανῶν* (δὲν ἔχασες νομίζω, ποῦ μοῦ ἔγραψες καθαρὰ καὶ ὠραία, καὶ ἂς μὴν ἐπῆρες εὐαῖμα ὄχι, ἡ *Ἐλαργαρίτα Στέρα* εἶνε χωριστὸς λ)σμάς, καὶ ἂν θέλεις νὰ ἐγγραφῆς, πρέπει νὰ στείλῃς χωριστὰ δύο δραχμάς) *Ἐλισσὴν Πέμπτην Μαρτίου* (εὐγε διὰ τὴν εἰκονογραφημένην ἐπιστολήν) *Πτερωτὴν Καρδίαν, Μέγαν Κωσταντίνον* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις τοῦ συμμαθητοῦ σου ἐκείνου δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη ἀνὰ σπῆρας νὰ μοῦτραν εἰσπορεύς μετὰ τὴν λογικὴν νὰ τὸν μεταπίσης) καὶ ἂν δὲν παίρῃ ἀπὸ λόγια, — ἀφίσι τὸν) *Σταυραστὸν* (κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, καὶ ἡ χαρὰ μου εἶνε νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ καθ' ἑβδομάδα) *Ἀργυροτὸν Πόντον* (σὺ, βλέπω, ἀρχίζεις τὰ παρῆγονα πρὶν ἀρχίσῃς καλὰ-καλὰ τὴν ἀλληλογραφίαν διότι αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ σου, εἰς τὴν ὁποίαν σοῦ ἀπαντῶ σήμερα, εἶνε ἡθευτέρα εἰς τὴν πρῶτην τοῦ ἀπῆντησα διὰ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ψευδωνύμου σου ὥστε δὲν βλέπω νὰ ἐπταῖσα εἰς τίποτε) *Ἑλαΐδα τοῦ Μέλλαντιος* (σήμερον ἐγκρίνω ψευδωνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου) *Ἑλληνικὸν Παιῖνα* (πολὴ ὠραία ἡ περιγραφή τῆς ἐξοχικῆς ἐκδρομῆς) *Δικηγόρον τῆς Ἀσολαίας*, (ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ἀπέδωκα εἰς τὴν Σαρακοστήν) ὁ Θεὸς δὲν εἶνε τόσο κακός, διὰ νὰ μᾶς τιμωρῇ ἂν τὴν νὰ διασκοδῶσμεν ὀλίγον καὶ τὴν Σαρακοστήν ἀρκεῖ τὰ ἄλλα μας καθήκοντα νὰ μὴ παραμελῶμεν καὶ πάντων τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐργασίαν) *Μεγαλόφθαλμον Φωδεῖν* (σ' ἐνέγραφα σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) *Ἐθνικὸν Ἀδάρον* (ἔχει καλῶς) *Ἀργυροτόφον Φοῖβον* (δὴλα ὠραία) *Ριζολέτιον* (ὄχι, δὲν ἔχεις δικαίωμα ἐπὶ τοῦ λαχείου) *Ταχυδρόμον τῆς Εἰρήνης* (ἐλήφθην) *Μουσικακίμορον* (ἔστειλα Παιδικὸν Ἰνδύμα γράμμιον εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψεϊ) *Υπερῶσαν Φοῖνικα* (ἔστειλα) *Χρυσάλλδα* (ἡ ὁποία σιγά-σιγά θάγορασθ ὄλους μου τοὺς τόμους καὶ θάποκτηθ ὅσας ὠραίας συλλογὴν ἑλληνικῶν βιβλίων) *Φλοισφον τῆς Θαλάσσης* (καλὲ σὺ, βλέπω, εἶσαι φοβερός! μ' ἐκαμὲ καὶ τὸ ληπθῆκα τὸ καλὸν παιδί) *Μικρὸν Λόμιον* (ὠραῖον τὸ ταξίδι σου) *Μόσαρ* (εἰς τὸ προσεχές) *Ἀγριελος τῆς Ἑλλάδος*, *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, *Πολυτέλετρον Νεότηρα*, *Ὀμιχλωδὴν Ψυχὴν* (τὸ πιστεύω, καὶ εὐχομαι πάντοτε αἱ περιστάσεις νὰ εἶνε εὐνοϊκαί) *Μικρὸν Σουλιώτην* (ἔστειλα ἄγνοεῖς τὸν Ὀδηγόν, καὶ

δι' αὐτὸ μοῦ στέλλεις Ἀσκησιν πρὸς δημοσιεύσιν) *Δαρσοπεσφὴ Σημάιον* (ὠραία: αἱ ἐντυπώσεις σου) *Ὀνειρον τῆς Πατρίδος* (ἔστειλα ἡ καλλιγραφία σου ὠραιότατῃ) *Θεὸν τῆς Νύκτος* (σοῦ ἐνέπρινα ἦθῃ-αὐτό) *Μαθρον Ἄδρον* (καὶ σὺ δὲν ἐδιδάσκεις τὸν Ὀδηγόν χωρὶς Ὀδηγόν δὲν εἰμφορεῖτε νὰ κάμετε βῆμα νὰ τὸ ζεύρετε!) *Κωματοφροσύνην τοῦ Ἐξέλιου* κ.κ. κ.κ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Ἀπριλίου
[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δέον τὰ γράφωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πωλείται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φωνήλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

181. Δεξιόγραφος.
Ἄν ἐνωθῇ ἓνας θεὸς μετὰ ἓνα συγγραφεῖα, ὅθ' ἄκουε κ' οὐδὸ μαζὶ ἀρχαῖον βασιλεῖα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κρωσοπερῆγον Ὀνειρον.

182. Μεταγραμματισμός.
Ἀπλὴ πρόθεσις, ὦ λῦτα, ποῦ δὲν ἀγνοεῖ κανεὶς Ἔνα γράμμ' ἂν τῆς ἀλλάξῃς, πρόσθε εἰς νὰ μὴν κάψῃ!
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰμιλίου Παύλου

183. Ἀναγραμματισμός.
Κατὶ ποῦ δὲν ἔχει ρῶ — Τὸ κρῶσι θέλει νερό, — ὅθ' ἀναγραμματισμὸν Καὶ βούλο θὰ σχηματισμῶν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐκαίνου τῆς Ἀγγλίας

184. Πυραμοειδής.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν στρατηγόν.
* + * = Πρόθεσις.
* + * = Σύνδεσμος.
* * + * * = Ζῶον κερασφόρον.
* * * + * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * * + * * * = Κῆτος.
* * * + * * * = Ὁ Θεός.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑδμαίου

185. Ἐπιγραφή.
N
Σ Α Ι Ε Ν
Θ Υ Θ Ε Ε Α Α
Τ Η Ρ Ι Τ Ν Ι Ν Α
Ι Ν Α Χ Τ Π Ο Ε Η Γ Σ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Διακριθείσης Ἀρσεναιίδος

187-191. Μαγικὴ Νῆσος.
Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς νῆσου, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζετο ἄλλας τόσας λέξεις:
Μήδεια, πληγὴ, βλόχος, Ἐλένη, ψευδῶς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου

192. Φωνηεντόγραφος μετ' ἀεροστοιχίδος.
Τῇ παρεμβολῇ ἐνὸς φωνηέντου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, ὁσαυτὴν φωνὰς ἐπαναλαμβάνομένου, μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίζετο πάντα λέξεις, τάρχητὰ τῶν ὁποίων νάποτελοῦν πόλιν νῆσου τῆς Ἀμερικῆς:
ρι-εpp-ολ-μ-μυλ
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δροσολοῦσου Νυκτῆς

193. Ἀπλή ἀεροστοιχίς.
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητικόν, τὰ δὲ τριτα θεῶν:
1. Ἀπόστολος. 2. Μυθοποιός. 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Μυθοποιός. 5. Χρονικὴ Διαίρεσις.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μεγαλοκροατοῦ Φύσεως

194. Ἑλληκοσύμφωνον.
αααε-ιαηε-εο-οοου-ωι
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σημάϊου τοῦ Φωτῆς

195. Γρίφος.
Ἐμπρός, ὦ χῆνα!
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀδδενός

ΛΥΣΕΙΣ
Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 6.
61. Γύφος (γύψ, ἔς.) — 62. Σινδών-Σιδὼν Σιδών-χιτών-χιτών.— 63. Ἀσθενοῦς-σεβαστῆς.
64. Δ Α Ν (ΝΑ Δρέψω...) Α Ρ Α Ψ (ΨΑΡΑ...) Ν Α Θ Α Ν (ΚιΝΑ ΘΑΝάτονεται...) Ψ Α Ρ Α (ζ0ΑΡΑ Ψάλλει...) Ν Α Ι (ΙΑΝός...)

65. Χρόνον φαιδου (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίει ἀπὸ τὸ Χ καὶ τελειώνει εἰς τὸ διπλανὸν του Γ, ἀπὸ περιγράφῃ διὰ τοῦ σχήματος ἐνα σταυρὸν μετὰ διπλᾶς γραμμᾶς). — 66-70. Διὰ τοῦ Η: *κρήνη, ἱστορῆς, μήνη, κρήνη, μήνη.* — 71-75. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΕΝ: *ἐνωτός, στενός, Ἐλένη, Ἐνώθ, μένω.* — 76. ΣΙΚΕΛΙΑ (Σικος, ΒουΚΕφαλος, κροταλία, δασεῖΑ) — 77. Τέλος καὶ τὸ Θεῶ δόξα.— 78. Ἄει τὰ πέρινα βελίκα. (Α ἦτα περὶ σὺ βελ-τι, ὦ.) — *Σημειώσεις.* Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 51 Ἀσκησις, τῆς ὁποίας ἐδημοσιεύθη ἡ λύσις ὡς *Ἡσθίας-ἡ Ἀσία*, καταργεῖται ὡς λαθραμένη διότι ἐκ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ περισσεύει ἐν σίγμα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΡΑΦΑΙ

Α νταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια εἰκονογραφημένα, μετὰ ὅσας τὰς συνδρομητίας καὶ τοὺς συνδρομητίας τῆς «Ἐπιπέλας».— Χαρίκλεια Δ. Τροχάνη, Ἄστρος (Κυνοῦρας). (5'—37).

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πάνταχθόν' προτιμῶ καλλονάς.— Απτοῖνε Ηαδγιαποστολου, poste-restante, Caire (Egypte). (5'—38)

Σ ὄλλογος «Ἑλληνισμός».— Βελελέθησαν: ἀντιπρόεδρος Ἠλίας Ἡλιόπουλος, σὺμβουλος Ἰωάννης Νικολακόπουλος. (5'—39)

Ε γκαρδίως συγχαίρομεν Ἐθνικὸν Ὀνειρον διὰ τρίτον βραβεῖον ἐν Δημοφφισματι. Συνεφιλώθημεν μετὰ τὸν Φλοισφον τῆς Θαλάσσης.— Σόλλογος «Ἑλληνισμός». (5'—40).

Ε ὑχαριστοῦμαι σὺλλογον «Ἐτικη» δι' εὐχὰς, εὐχόμεθα ἀπὸ ταῦτα.— Σόλλογος «Ἠὸς». (5'—41)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πᾶσι τῆς εὐχῆς. Γραμματισμὸν ἐπὶ τῆς εὐχῆς.— Νασὺμ Ε. Ραραπαοῦμ, Lycée Noukas, Salonique (Turquie). (5'—42)